

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap július 9^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válhatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Állhatatosság jutalma.

(Folytatás.)

Már elzengették vala künn a' szilfák lombjai között reggeli üdvözlőket a' madarak. Midőn Ákos fölébredt, egy habzó-zöld selyembe öltözött apród jött-be, 's egy párnácskán kulcsot hozott, melyet az asztalkára tett, 's Ákosnak a' közép ajtóra intvén eltűnt. Ákos fölnyitá a' közép ajtót, 's egy gazdagon aranyozott szobában lelé magát. A' falak ég-szinre valának festve; körül arany rostélyokkal kerített karzat dóriai veres márvány oszlopokon nyugvék; egy drága köves mécestartó függött alá a' mennyezetről, 's régi magyar hősek képei életnagyságban disziték a' falakat. Pompás trón büszkélkedett a' szoba keleti felén, 's két izmos óriás, törrel fegyverkezve, állott mellette őrt. Más valaki az egész szobában nem vala. Ákosnak minden lépte rémitő morgással hangzék-el a' néma falak üregében. Megdöbbsent az óriások láttára vitézünk, 's keble igen szoros kezde lenni. Most ágyúdurrogások közt nyiltak-föl oldalaslag az idomtalan ajtószárnyak, 's hófehérbe öltözött 24 leány lépvén-be, térdhajtással köszönték Ákost, ki meredten álla, 's ennyi jelenségek láttára káprázott szemfénye. A leányok fél kört képztettek körüle, és egy dalt zengének tiszteletül. Ekkor a' trón felé fordulván térdre hullottak; Ákos is arra pillant, 's im egy angyali alakú szűzet fehér köntösben virágkoszorúzott fővel láta ott; szemei szeliden nyugodtak Ákoson, ki térdre omolva szót sem szólhatott.

„Kelj-föl szép ifjú! — mondá amaz szívolvasztó hangon — Amira tündér örömmel lát várában; kedves vendég vagy nálunk; mi becsülni szoktuk a' magyar deli ifjakat. —

„Vajha rabszolgád lehetnék — mondá Ákos — ugy legalább lépteid porát lehetne érintenem.“

„Őszintén szólj; nálunk nem szoktuk a' csapodár hizelgést. Jer közelebb! — tetszem-e neked?“

Ákos a' trón felé közeledve felelt: „O miként kérddheted azt királyné? Égő szemeim, mellyek szüntelen rajtad csüggeni ohajtának, tanúji szívem érzeteinek. O! ha tied lehetnék, ha osztozatlanul bírhatnám“ —

Amira ekkor kezet nyújtván, monda: „Jér közel oldalam mellé!“

„Engedd csak távulról imádnom kellemeidet; mert testedet illetni nem szabad.“

„Azt monád, imádsz, 's még sem vágyol az értted lángoló keblen nyugodni?“

„Tilt a' parancs; azért kérlek, ne neheztelj; engem kemény tilalom bilincsel-le.“

„Távozz tehát előlem; a' megvetett szerelem boszúért kiált szívémben! rettegj tőle!“

„Ne légy kegyetlen szép Amira; szívem valóban lángol éretted — de“

„Távozz innen! mert óriásaim tőrei azonnal véredet ontják-ki.“

Most rettentő dördület hallatszott; az óriások Ákos szívét készültek átverni; ő megrémült; de elszántsággal tárá-ki melljét a' döfésnek. Most trombita 's dob-zaj hangzék a' karzatról, 's egy csoport fegyveres tódult-be, melly mintegy harcra hevülve körülfogá Ákost, 's diadalnilag vezeté-el.

Ákos egy kies kertbe vezetteték, hol ezer virág illatozék a' pázsittal körül vett táblákon. Szomorúan virult egyiknek közepén egy estike-bokor, búsan hajtva-le fejét. Ákos a' virágoknak szenvedélyes barátja mély gondolkodásba merülve járdogált közöttük. Az estikénél mulatott legtovább; örömet szeretett volna egyet abból letörni, ha azon gondolat, hogy Amira kedves virágát sérti-meg, nem gátolta volna. Nyugvó félben volt a' nap, 's vég pirossága már halványabban kezdett rezgteni a' virágok kelyhén. Lassudan közelgett az alkony, 's az esti szellő lágyan fuvalt az estikék levelkéji közt. Most egy papíroska lendült-ki onnan, 's Ákos mohón kapván utána, ezt olvasá belőle:

A' jelen mosolyg feléd
Rózsa arczulattal;
Amira szíve tied
'S ég hő indulattal;
Nem tekint a' jövőre,
Kit tüzel szerelme,
Dülni hölgye keblére
Gyujtja gerjedelme.

Alig olvashatá-ki e' szókat, legott Amira mellette termett. Kék szalag övedzé köntösét, 's egy félig nyílt estike szomorga melljén. Komoly méltósággal lépdelt Ákos felé és szólla:

„Ki adott engedelmet, hogy e' virágos kertbe jöhess? Jaj neked, ha estikéimet illetni merted; mert akkor tigrisekkel tépetlek széjjel.“

„Ne ezen haragos hangon Amira! szánj-meg inkább engemet, ki itt e' tündér-lakban nem tudom, nem látom, hova lépek. Mint vakot, úgy vezet itt hatalmad; szólj! mikor nyílik ut szabadulásomra?“

„Tehát nem vágnál te itt velem maradni? — Nem kívánhatsz olyat, mit neked meg ne adhatnék; örök ifjúság vár karjaim között, ölelésem boldogságot szerez számodra.“

„O Amira! szívem erőtlen ennyi ingereknek ellent állani.“

„S még késedelmezel? Szerelmet, égő szívet viszek elődbe; törd-le azt ifjú! A' szerelem virága csak egyszer nyílik, 's jaj annak, ki azt akkor le nem szakítja. — Rettenetes bosszút fogok egyébiránt makacs szíveden állani. Haragom előtt elhunysz, mint az estike a' perzselő nap hevében.“

„Ha úgy akarta végzetem, hogy téged ne illethesselek, elviselem e' kint; de kérlek, ne tiporj-el lábaidnál!“

„Kelj-föl! E' rabszolgai porban csuszást nem szenvedhetem. Reggelig gondolkozásra időt engedek, hogy válassz az élet 's halál között.“

„Még egyet Amira! Add nekem azon estikét melledről! ha téged illetnem nem szabad, legalább azt hinthessem forró csókjaimmal.“

„S mennyivel szebb ez a' virág, mint én?“ — kérdé Amira.

„O Amira szebb vagy te a' kelő napnál a' maga pompájában: de ah! ne kívánd, hogy mindent felfedezzek.“

„Tartsd magadnak titkotat! Amira könnyen ellehet a' nélkül. De hogy ne mondhasd, hogy kérésedet nem teljesitem, im vedd az ohajtott virágot!“

Ákos hévvel nyult a' virág után, 's észre sem vette, midőn keze Amiráét szorítá. De egyszersmind elragadtatva az indulat hevétől, aléltnan sülyedt Amirának keblére. Erre rémitő dörgés rázkódtatá-meg a' földet; az egész kert mintegy lángtengerré változott, 's komor füst-felleg borítá éjbe a' tájt.

Vastag sötétség borongott Ákos fölött, midőn magához tért. Haragos 's kiállhatlan tekintettel lépett-be most az ősz ur, 's így szólla: megszegtéd parancsodat, gondatlan ifjú! bosszút állhatnék most rajtad, mert hatalmamban vagy: de könyörületességre bir virág-korod, 's reménylem, még megjobbitod magadat. Leányom férje csak az lehet, ki állhatatos, 's meg nem ingattatik az indulat árájától; merőn áll, mint a' tenger-ölelte kőszál. Most innen elfogsz távozni. Illy ifjú, mint te, sokat szolgálhat a' hazának. Kár volna a' szerelem ölén elenyélegned erődet. Csak a' derék polgár méltó, hogy a' haza legszebb leánya füzzön homlokára érdem-koszorút. Légy szemes a' kísértetek

ellen; hősi panczéllal övezd körül szivedet, 's így még remélhetsz.' Szomorú hangok rekeszték-be az öregnek beszédét, 's midőn az lassanként elhalt, ő is eltűnt. — Soká aggódék kinos helyzetén Ákos, 's bús hánykódások közt szunnyadt-el.

Milly nagy lön bámulása, midőn reggel atyja várában ébredt-fel. — Jött egy inas, 's az ország-gyűlésre királyi meghívó levelet hozott. — Itt az út — gondola Ákos — hogy magamat kitüntessem, 's megbizonyítsam, mennyire szeretem hazámat. Most nyilik-fel a' polgári dicsőség pályája.'

Pozsonba gyűltek a' nemzet nagyjai, 's Ákosunk is vele. Cicero nem dörgött olly tüzzel hajdan Roma praetoriumában, mint Ákosunk, midőn a' király és nemzet jogait védé. Itt csak hamar tárgya lett a' köz tiszteletnek, 's a' haza nagyjai úgy üdvözlék őt, mint nagyra menendő hazafit. Érdemei nem maradhattak sokáig rejtve a' felség szemei előtt; arany kulccsal, vitézi renddel, 's főispánsággal tisztelték-meg; atyja elére azon örömet is, hogy fíját maga iktatá fényes hivatalába.

Beutazván megyéjét, minden panaszt meghallgata; fölvevé a' gyámtalanok ügyét, 's igyekszik könnyíteni sorsukon. Az igazság szent volt előtte, 's benne hatalmas pártfogóra talált.

Jelen volt a' tisztválasztás ideje. Itt is kitündöklött nagy lelke; nem engedé, hogy az álhírek győzzenek a' valódi érdemen; a' jók szerették őt; a' kajánság porba sülyedt előtte, 's nem meré ellene szegezni ármányos nyilait.

Az öreg Ronay gyakran emlité előtte, hogy ha valahára menyét ölelhetné, 's fíját boldognak láthatná kedves nejével, akkor örömet szállna a' sirba. De ilyenkor mindig sötét ránczok gyűltek Ákos homlokára, 's tördelt sohajtások kelének kebléből. Sokszor kérde az öreg, mi szüli e' titkos borongást; de fíja csak bús sohajjal választott; 's ha erőttették a' szóllásra, földre szegzé szemeit 's távozott. — A' hir majd azt rebesgeté róla, hogy szívtelen; a' szépek sajnálák, hogy illy derék ifjú nem boldogítja a' hon szépeinek egyikét. De hasztalan volt minden; ő titkolódzott, 's magába vonult keble; mert szíve csak egyedül Amiráért volt képes lángolni.

Közel a' városhoz volt egy kis berek; ezt látogató-meg Ákos minden estve. Ha búsan zengedezé a' fülmile panasz-dalát, 's az alkonyi csend némán figyelt báj-hangjaira, ő sohajtva nézett azon táj felé, hol a' szép Amirának tündér-lakja fekvék, mert még mindig ohajtá annak birhatását, kit ölelnie tiltva volt. Így bolyongott Ákos egykor késő szürkületben. Az est mindig setétebb lett, 's Ákos még sem válhata-meg kedvelt berkétől, melly annyiszor volt tanúja búslakodásainak. Most bukott elő a' tele hold a' messze kékelő hegyek mögül,

's bájosan hintegeté zsiбbasztó világát az est-harmatos bokrok lombjai közé. Mélyebb lett a' csend, 's egy bogár sziszegése sem szakasztá félben azt. Az érzelgőeknek legkedvesb barátja a' hold; neki mondják-el panaszait; tőle kérnek enyhítő vigasztalást, 's így nem csudálhatni, ha Ákos is következő dalban önté elébe szívének keservét:

Hold ne biztass engemet
Enyh-sugárt lövelve!
Tépd-el inkább szívemet
'S képed rejtsd lepelbe;
Integsd a' boldogot
Kedvre 's kőjre gyulni;
A' letiprott lángokat
Mért hagyod pirulni?

Kertemben virágaim
Mind kiszáradának
És csalóka álmajm
Búra viradának
Ha mosolygó hajnalom
Gyász-napot hozand rám,
Mért derítéd alkonyom
E' berek magányán?

Ott, az észak hegysorán
Túl, ha elmehetnék,
'S hölgyem ajka bíborán
Mézet izlelhetnék! —
Ah de kelnem nem szabad
Túl hegyek rajtatok;
Hunyj-el o hold, sirni hagyj, —
Csillagok! szánjatok.

Bús volt Ákos, 's alélva roskadt össze egy szomorfűz allján. Most vérszin borítá a' mosolygó holdat, mintha az is gyászolná a' szerencsétlent; lassanként fogyatkozáék világa, mig egyszerre komor sötétség ömlék a' vidékre. Ákos fölrezzent e' hamar sötétülésen azt vélve, hogy őt szánja a' hold, 's azért rejtí-el arcját. Azonban hat álорczás lovag még inkább nevelé dőбbenését, kik szóttan őt egy lóra emelék, 's a' vastag sötétben elvágtattak vele.

Számtalanmécс világítá májusi fénynyel azon szobácskát, melyben Ákos feleszmélt. — Amira félig fátyolba burkolva ült egy gazdag pamlagon. Két kéz nyult-ki a' falbul, 's egy hegedűn a' legérzékenyítőbb hangokat játszá. Drága illat gőzölgött a' szobában, 's Venusnak Adonissal szerelmei éleszték a' falakat. Azonban Ákost mind ez nem tántoríthatá-meg.

„Tán haragszol Ákos, hogy magamhoz hozattalak?“ — kérdé Amira.

„O nem, szép Amira! sőt szívszakadva vártam ez órára. Nélküled a' világ legzajgóbb lármájiban is nem lehetett egy édes pillantatom.“

„Szeretsz tehát?“

„Első meglátásod óta e' szív tied. O ha valaha enyimnek mondhatnának! de vas korlátok zárnak-el előlem, 's azokon áttörnöm nem szabad.“

„Nem szabad? — Sajnálom vakságotat!”

„Ne gúnyold magam viseletét! — így akarta ezt a' végzet.”

„Álmod beszélsz; lépj csak bátran közelebb, nincs itt semmitől mit félned!” *(Vége következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

Időjárat. A' juniusi sok eső a' Tiszát, Dunát, 's egyéb folyókat, mint tudjuk, rendkívül megárasztá. Pesten a' Duna még a' mult héten olly magas volt, millyen több esztendőtl fogva nem vala. — Komárom megyében a' Vág-Duna annyira kiöntött, hogy a' szekér-utakon 's vetések tetején is hajókáztak. H e t é n y nevű faluból csónakon vitték az utasokat Komárom piacára.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Mulatságok. — Pest és Buda lakosainak figyelmét a' juniusi utóhe-
tekben különféle látványos mulatságok foglalták-el. Nem említvén a' pesti színházat 's a' budai arenát, jelesen Péter-Pál napján olly mindenféle volt hirdetve, hogy az ember nem tudá, hova menjen. Kitünő volt ekkor az arenai mutatvány, a' ligetkert (a' háromdob utszában, melyet az idén igen élénkké tesz Z ö h l s hangáskara, 's a' majom-mesterségek) B o r o v i c s Vincze tüzi 's vízi mutatványai a' Duna hátán a' katonai uszóiskola mellett (mellyek nálunk mint legelsők számos nézőt vontak oda), majd ismét M o r s c h Lenard gyors futó a' városi ligetben, 's ugyan ott a' kötél-tánczosok 's gymnastikusok. — Az idő kedvező levén mindenhol nagy számú közönség mutatkozék, 's kiki kénye szerint mulathatott.

INNEPLÉS.

Május első napja Algierban. — A' király neve napja, mint tudva van, franczhoiban 's egyéb országokban pompás innepekkel, világosításokkal, 's népvigalmakkal tartatik. Én — így szól a' tudósító — Filep napját azon három városban látám nemzetileg megülni, hol ezen innepiségeket legérdekesebb alakban tüntetik elő. Felséges látvány volt a' marseillei kikötőben a' felcizfrázott árbocz-erdő tarka lobogójjal, mellyek büszkén viselék az egész világ különféle nemzeteinek színeit. Egy évvel későbbben május elsejét Algierban töltém, 's itt azon érdekes innepiségnek valek tanúja, melyet gróf Drouet d' Erlon, királya tiszteletére, a' Mauroknak 's Beduinoknak adott. Ha a' katonai innepies kép a' barbarok fővárosában nem birt vala is azon fenséggel, melylyel azt a' mivelte világ fővárosában bélyegezve látám, 's ha mindjárt Algiernak felcizfrázott kikötőjét, Marseille óriási kikötőjével nem hasonlithatám is egybe: az ottani népvigalmak mindazáltal én rám 's akár-mellyik Europaira nézve olly újságot 's érdekes tárgyat képeztek, mely a' középtengeren teendő 170 órányi utazás fáradságait elégséges vala megjutalmazni.

Ápril hó 1835-ben Algier táján kellemetlen volt; első felében esőzés, éghőború, és szélveszek több izben válták-fel egymást. Felhőtlen napokban olly égetők 's türhetlenek voltak a' napsugárok, mint juniusban; aprilisnak végső napja olly rettentő villámlással 's dörgéssel köszöntött-be, mint az első. Ezen irtózatoss időjárás mindazáltal nem riasztá-el a' Beduinokat 's a' Kablokat, kik az Atlas csucsairól nagy csoportokban ereszkedtek-le szultán-

jok névnapját inneplendők, kinek még nevét sem ismerék. Május első napja borús volt ugyan, de esőtlen; 's a' napsugárok még dél előtt keresztül hatottak a' felhőkben, és nem sokára teljes fényben mosolygott az afrikai égboltozat a' föld színén csoportokban álló benszülőttekre. A' melegség nem volt tűrhetlen, 's különféle színű madárcák csevegtek a' datolyapálmák lombjai között; az Arabok pedig keresztényi varázs erőnek tulajdoníták az időjárat ezen kellemes változását.

Reggeli nyolcz óraker kezdődött a' katonai diszinnep. Algier és Musztapha között levő szabad téren a' tábornagyi kartul kövültvett ősz kormányzó előtt lépdelt-el a' katonaság. Elöl a' spahik három svadrona lovaglott tüzes paripákon olly diszes török egyenruhában, millyenhez hasonlót az egész föld keletén látni nem lehet. Ezeket nyomban követék a' csinos afrikai vadászok, kik a' legszebb francia ezredek közé tartoznak, — a' különféle gyalogságok, pattantyússág, a' zuavok, idegenek csapatja, 's a' t. — Egy egész óra mult-el, mig e' katonai csoportozat ellépdelt. A' hatás igen nagy volt; a' katonai hangszerek harsogása, úgyuk moraja, lobogó zászlók, 's a' számtalan napfényben csillámló szuronyok (bajonettek), a' dombokon fejez csoportozatokban táborozó Beduinok, Négerek, Maurok, ezen különböző alakok, a' változatokkal teljes természetnek közepében azon legritkább képeknek egyikét alakíták, melyeket szerencsém vala Afrika érdekes térein szemlélni.

Mintegy tíz óraker kezdődött a' löverseny az ugy nevezett Mustapha síkján. Ez minden népinnepek alkalmával a' legkedvesebb látvány szokott lenni, melly azonban csak rövid ideig mulattatja a' nézőket. A' legnevezetesebb löversenyek, melyeket francia, német és olasz országokban láték, az algierival egybe nem hasonlíthatók. Itt a' legszebb angol, andaluzi, sziciliái lovakon kívül huszonkét benszült arab és barber ló állott készen a' versenypályára. Több állás és páholy volt felállítva, melyeket a' kormányzó, a' legfelsőbb tisztviselők, előkelő Maurok, Kuloglik, szövetséges arab főnökök és európai dámák foglaltak-el. Egy trombita szó adott jelt a' verseny megkezdésére. A' lovagló nem valának igen cifra lovászok, hanem többnyire rövid dolmányt, 's térdig érő bő nadrágokat viselő benszülőttek. A' versenypálya kerülete mintegy három mérföldnyire terjedt, 's nagyobb része látható vala. Eleintén ugy tetszett, mintha az arab lovak volnának az ügyesebb futók, de már a' pálya közepén hátra hagyá azokat egy magos angol pej, az ifjú Rovigo herczeg paripája. Győzedelmét egyedül egy arab szürke tevé kétségessé, melly nyomban követé őt, 's a' célhoz csak kevéssel érkezett később. Ezen szürke arab ló a' bussariki Kadi tulajdona volt.

A' fiatal gróf Bertrand a' chasseurök hadnagya nyeré a' harmadik jutalmat. Átaljában véve az angol és arab lovak meglehetősen hasonlítanak egymáshoz gyorságukra nézve; de a' többi nemzetbeliek jó távolságban maradtak hátra. (Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Rabszolga-kereskedés. — A' mult esztendőben 170 rabszolgas hajó, mindegyike 400 Négerrel levén terhelve, hagyta-el Afrika partjait; következésképpen egy év alatt 68 ezer szerencsétlen fekete volt kénytelen hazáját tán örökre elhagyni.

Egész városnak birtokosa. — Huddersfield városban minden ház Sir John Ramsden tulajdona, egyet kivévén, melly egy Quäker birtokában

van. Ez semmiféle áron nem akarja házáat eladni a' baronetnak, mivel, ugy-
mond, jelenleg senki sem tagadhatja azt, hogy az egész város csak az övé
és Sir John Ramsdené. — Itt már csak az a' kérdés, hány ház van Hudders-
fieldben, 's millyenek azok?

EMLEKMONDÁS.

Szerелеm. Barátság.

A' szerelem és barátság
Időt győző voltában
Legjobb örömtermő két ág
Az életnek fájában.

E' két ágnak gyümölcseit
Boldog ki megszédheti,
A' többinek veszélyeit
Mosolyogva türheti.

KISFALUDY SÁNDOR után Zátogi.

Emberi ösztön. — Ne keressünk halandóban ön kárára sürgető ösz-
tönt, hanem annak megint haszon utáni szomját ébresszük nemes célra, köz
haszonra.

GR. SZÉCHENYI I. után S. Karolina.

Élet. Minden emberéletnek valódi története csak igen rövid időszakasz:
a' többi mind vagy előkészület, vagy következés.

B. EÖTVÖS után Z. Leopoldina.

Erkölc nélkül a' magosabb tulajdonok olyanok, mint a' nagy előfa le-
velek nélkül. A' bámulás elenyészik, mihelyt látjuk, hogy sem a' hévség sem
a' zápor ellen alatta nincs menedék.

A' jó haza fi forrás, melly szét-ömleszt csepjeit. Övéi azok, de min-
denki merithet onnan.

HEGEDŰS SÁMUEL után Csongor N. Enyedről.

Hasonszórejtvény.

Kedves gyermekedet látod bennem szunyadozni
Nem ritkán, 's sorsát szinte irigyli szemed.
Széna, fa is lehetek, mihelyest tudsz mérni halomra;
Mindkettőt idején szerzeni gazda szeret.
Oly eszköz vagyok én, mellyet használhat a' művész,
És magad is, ha a' tért mérni akarja szemed.
Igy cselekedni szokott, a' ki életet olt-ki örökre,
'S bár rémithet a' tett, sokszor a' szépnem űzi.
Vajmi kegyetlen a' kéz, melly bünterhelve tesz ekkép,
És fertőzteti azt a' rokon emberi vér.

Cs.

Előbbi rejtvény: méh.

Figyelmeztetés. E' folyóiratnak t. pártfogóját, kik a' mostani
félére előfizetéseikkel elkéstek, figyelmeztetjük, hogy, ha mennél előbb ren-
delést tesznek, e' lapoknak minden számát a' fél év kezdetétől fogva meg-
kaphatják.

Javítás. Regélőnk 51-ik száma 407-ik lapján, a' „szegedi gyuladásokról“
szólló cikkely 40-dik sorában „ép-sorokon“ helyett „éj-sorokon“ — a' 39-dik
sorban pedig „mint megelőzni“ helyett „mint megelőztetni“ olvassassék.

Szerkezi Róthkrepi Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.